

jeg selv, for den sags skyld – kunne gøre os nogen som helst forhåbninger om, da vi sad i kravlegården og ruskede tremmer.

Hvorfor drager jeg det frem? Det gør jeg, fordi man jo kan lege lidt med tanken om, hvad der ville være sket, hvis det samfund, vi lever i i dag, skulle have været udtrykt som en vision og vedtaget i Folketinget med et eller andet givent flertal for 41 år siden. Kunne dette oplyste Ting for 41 år siden så have gennemskuet, kan man sige, de fulde teknologiske muligheder, eller ville der måske have været en risiko for – jeg spørger bare helt hypotetisk – hvis det samfund, vi lever i i dag, skulle have været formuleret ved en vision og en strategi og en handleplan med delmål for 41 år siden, at der så ville have været nogle af de muligheder, der har vist sig i løbet af de 41 år, som vi ikke havde fået trukket med ind og fået glæde af? Jeg spørger bare.

Jeg er i hvert fald ikke selv personligt i tvivl om, at der er grænser for alt og der også er grænser for politik. Det bør vi sådan set også respektere i den her debat, når vi tager stilling til, hvad det så er for nogle teknologivalg, vi skal foretage. Det rokker jo ikke ved, at vi har et politisk ansvar for visionen, og der kan jeg i hvert fald med glæde efter debatten her i dag notere, at vi jo til fulde deler den, nemlig visionen om at få et fossilfrit dansk samfund.

Så er der en kæmpe konkurrence om, hvorvidt man i dag, her den 11. maj 2009, skal sætte en dato, der hedder 2040, og som nogle partier har været fremme med, men som man alligevel nu altså i en vedtagelse siger også kan rykkes til 2050 eller en anden dato. Positivt, som jeg er skåret fra naturens hånd – og i ethvert forsøg på at undgå selvros, men tværtimod integrere alle – så glæder jeg mig bare over, at der sådan set er en vision, vi har tilfælles her.

Det, der så er centralt for regeringen – og jeg synes sådan set også, at man kan finde en vis støtte for det synspunkt i fru Margrethe Vestagers 41-årige iagttagelser af den teknologiske udvikling m.v. – er, at når denne vision omsættes til en konkret handleplan, må det ske med afsæt i den maksimale viden, man kan have om, hvad der er samfundsøkonomisk mest effektivt, hvad der er teknologisk mest oplagt. Og derfor må det jo være sådan, at de aftaler, der skal til for hen ad vejen at nå den målsætning, ad hoc skal justeres, for at vi netop kan absorbere ny teknologi, teknologiske fremskridt, ny viden. Når det skal hænge sammen på den måde, udvikles det jo også, at hele denne klima- og energi-

politiske udfordring ikke alene er en dansk udfordring. Derfor må vores tilgang til den her udfordring jo også iagttages i et internationalt perspektiv, og det vender i virkeligheden to veje.

Ligesom Danmark kan få en konkurrencefordel ved at være frontrunner på teknologiudvikling, skal man heller ikke være bleg for at sige, at det jo også påvirker vores rammevilkår, hvis vi så at sige ude af balance eller ude af trit rent tidsmæssigt med resten af verden eller de lande, vi konkurrerer mere med, underkaster vores industri rammebetingelser, som umiddelbart vurderet synes skrappere end andre steder. Det, jeg siger her, er ikke en talen sig væk fra at være ambitiøs, men det er en talen sig ind i den internationale dels andet aspekt, nemlig at der, hvor vi for alvor rykker, netop er, hvis de krav, vi forsøger at række ud efter, ikke bare er danske krav, men internationale krav.

Kl. 14:20

Der er så en anden pointe, jeg vil gøre. For flere af talerne har været inde på at lave denne mærkelige sondring mellem vores egne formulerede krav og EU-kravene. Det har fru Anne Grete Holmsgaard været inde på, det har ikke mindst fru Mette Gjerskov jo været inde på, nemlig denne underlige sondring mellem nogle EU-krav, som åbenbart er opfundet af nogle helt andre aktører i en verden, vi slet ikke er en del af, og så os selv. Og vi ville være meget, meget bedre mennesker, hvis vi selv fandt på vores krav.

Altså, jeg minder bare om, at regeringens tilgang til hele den her klima- og energipolitiske dagsorden sådan set er det internationale spor. Det er også derfor, at klima- og energiministeren nu igennem flere år har lagt alt sit arbejde og al sin sjæl i at berede vejen for at få åbnet vinduet, så det kan lade sig gøre at lave en international aftale. Det er også derfor, at jeg med min beskedne forhåndsindsigt nu i månederne frem til december vil kaste megen energi i selv at fremme en international aftale – for det er jo det, der rykker. Og der bliver det altså en underlig og i virkeligheden sådan en lidt – ja, jeg ved ikke, hvilket ord jeg skal bruge – barnagtig debat at sidde her i salen og sige: De der krav er nogle, EU har fundet på; dem har I ikke selv fundet på, og derfor er de ikke lige så gode.

Denne regering har sådan set kæmpet relativt målrettet for netop at bruge EU som det sted, hvor man kunne have nogle ambitiøse klima- og energipolitiske krav – både for at sende et signal til resten af verden om, at den her dags-